THIÊN TH□N GÃY CÁNH- Cung Thị Lan (Ch□ Tịch Văn Bút Việt Nam H□i Ngoại Hoa Kỳ)

Thiên Th□n Gãy Cánh

Theo thông lệ, m□i khi làm việc nhà, tôi thường m□ Ipad đ□ nghe các truyện văn học nước ngoài, s□ ký hay tin tức. Những l□n như th□, youtube thường g□i cho thêm cho tôi những video có những ch□ đ□ liên quan. Th□ mà, su□t c□ một tu□n, k□ từ ngày 23 tháng 8, tôi không hi□u sao Ipad c□a tôi liên ti□p hiện ra những clip nhạc c□a một cô gái với giọng ca thật trong tr□o và th□ng thi□t.

“I’m so lonely broken angel. I’m so lonely listen to my heart. One and only broken angel. Come and save me before I fall apart.”

Những lời ca đơn gi□n và âm điệu c□a bài hát được nh□c đi nh□c lại nhi□u l□n khi□n tôi thuộc ngay. Tò mò, tôi ngưng công việc mình đang làm và ghé m□t nhìn vào màn hình xem hình □nh trong □y đ□ thực sự hi□u rõ ý nghĩa c□a bài hát. Hình □nh cô gái rơi từ cao xu□ng sau câu hát: “Hãy đ□n và cứu em trước khi em gục ngã!” (Come and save me before I fall apart.) đã làm tôi khá h□i hộp đ□n độ tôi ph□i kéo ngược tr□ lại đoạn video ng□n xem lại nhi□u l□n.

R□i, tôi c□m th□y lo khi nghĩ bài hát và hình □nh □n tượng này có th□ gây nên sự khích động cho các em trong tu□i thanh thi□u niên đang trong tâm trạng tr□m c□m hay tuyệt vọng vì một v□n đ□ gì đó, d□ dàng nghĩ đ□n cái ch□t. Nhưng, m□i bận tâm c□a tôi d□n phôi phai vì những công việc khá bận rộn c□a tôi.
Chi□u ngày thứ Sáu hôm đó, tôi c□m th□y khoan khoái tôi đã hoàn t□t việc làm c□a s□. Vui hơn là tôi không ph□i chu□n bị bữa cơm t□i mà được con mời ăn tiệc □ nhà hàng. Một bữa tiệc với toàn bộ bà con và người thân quen. Không gì vui hơn chuyện được gặp con cháu trong đại gia đình sau một tu□n bận rộn. Th□ nhưng, một cặp vợ ch□ng đứa cháu họ từ ch□i không đ□n với lý do bận. Chuyện bận vì việc làm trên đ□t nước Cờ Hoa này luôn được thông c□m, cho dù ngay trong bu□i t□i thứ Sáu nên chúng tôi không th□c m□c gì. Nhưng vài ngày sau chúng tôi mới bi□t s□ dĩ đứa cháu họ không đ□n được vì gia đình vợ c□a cháu đang

đau bu□n vì nhận tin em gái ruột duy nh□t c□a vợ cháu mới quyên sinh. Tôi bàng hoàng khi nghe tin dữ này. Khi bi□t cô bé tự t□ bằng cách tr□m mình dưới nước, tôi càng đau nhói hơn. B□ng dưng những âm giai c□a bài hát Broken Angel (Tạm dịch là Thiên Th□n Gãy Cánh) vang dội trong đ□u tôi như những l□n tôi m□ Ipad.

“I’m so lonely broken angel. I’m so lonely listen to my heart. One and only broken angel. Come and save me before I fall apart.”

“Come and save me before I fall apart.” “Hãy đ□n và cứu em trước khi em gục ngã!”
Những lời trong bài hát khi□n nước m□t tôi trào ra liên tục. Tư□ng tượng c□nh cô bé đã □ trong tình trạng h□t sức tuyệt vọng và bu□n kh□ trước khi quy□t định k□t li□u cuộc đời mình, tôi c□m th□y tim mình đau nhói với c□m giác thương ti□c khôn nguôi. Càng nghĩ đ□n cô bé, tôi càng th□y đau lòng với tin dữ. Có th□ nào một cô gái tr□ đẹp trong lứa tu□i hai mươi, h□n nhiên vui v□ th□ mà giờ đây đã tr□ thành người thiên c□. Tôi nhớ mãi hình □nh cô bé trong ngày Đám H□i và Đám Cưới c□a con trai tôi. Cô luôn n□ nụ cười vui tươi kèm theo những c□ ch□ dịu dàng và sự quan tâm h□t sức chu đáo đ□i với tôi:

“Bác mu□n con giúp gì không?”
“Con x□p m□y cái bánh như th□ này đúng không ạ?”
“Bác còn mu□n con làm gì nữa không?”
“Bác mu□n con chụp hình với bác □ đâu?”
“Bác cháu mình đứng như th□ này nhé? Ki□u này nhé…”

Trời ạ! Có th□ nào một cô gái h□n nhiên, hăng hái, hoạt bát như th□ lại h□y hại thân th□ mình. Tôi không th□ nào ch□p nhận tin vừa nghe. Khi nghe cháu tôi báo gia đình cô sẽ không g□i Cáo Phó và sẽ không cho b□t cứ người nào thăm vi□ng từ biệt, tôi tự an □i với ý nghĩ cho rằng mình chưa h□ nghe tin dữ này, sẽ bình th□n s□ng với sự tin tư□ng rằng cô bé đang □ ti□u bang nào đó, bận rộn với công việc gì đó mà mình không th□ gặp lại.

Th□ nhưng, tôi không th□ đành tâm t□ng lờ như không có việc gì x□y ra. Qua tin nh□n điện thoại c□m tay, tôi đã vi□t vài hàng cho cô cháu dâu. Tôi khuyên cô nên chăm sóc ba mẹ kỹ lưỡng trong thời gian này vì ba mẹ cô đang tâm trạng r□t đau lòng, c□n được an □i.

Vài ngày sau, ch□ng tôi cho bi□t ba mẹ cô cháu dâu cho phép vợ ch□ng tôi đ□n nhà quàn ti□n cô bé l□n cu□i nhưng chúng tôi ch□ có th□ đ□n đó trong vòng n□a giờ, từ mười một giờ đ□n mười một giờ rưỡi ngày 29 tháng 8. Có lẽ những người làm việc □ nhà quàn hi□u tâm lý thương t□n c□a bậc cha mẹ m□t con trong tình trạng như th□ nên t□ chức ng□n gọn và mau lẹ. Y theo lịch, vợ ch□ng tôi không mu□n m□t một giây phút nào trong ba mươi phút ng□n ng□i □y nên rời nhà r□t sớm. Mười giờ b□n mươi lăm phút, chúng tôi đã có mặt tại trước nhà quàn. Đậu xe xong, chúng tôi ng□i im trong xe chờ đợi. Đây là nơi nông thôn r□t yên tĩnh và biệt lập vì cách thành ph□ r□t xa. Nhà quàn nh□ gọn có hai □ng khói lớn bằng thép song song, th□ng đứng lên trời. B□u trời u ám với những đám mây xám làm cho khung c□nh v□ng v□ càng tr□ nên □m đạm hơn.

B□ng một cơn mưa nặng hạt rơi xu□ng, xóa tan cái màn u ám trước mặt kính xe c□a chúng tôi. Những giọt nước mưa lớn liên ti□p ch□y dài trên mặt kính như những giọt nước m□t lăn không ngừng.

Kho□ng mười phút, những giọt mưa trên mặt kính xe được xóa nhòa và tôi có th□ nhìn th□y có một đ□m sáng giữa những đám mây xám nhạt đã □ng h□ng trên b□u trời. Mặt trời ló dạng, d□n xua tan các đám mây xám khi□n b□u trời sáng rực hơn. Một chi□c xe ti□n vào bãi đậu. Không ph□i chi□c xe c□a ba mẹ cô bé mà là chi□c xe c□a con trai đ□u c□a chúng tôi. Cháu xin phép hiệu tr□ng ngh□ dạy vài giờ đ□ đ□n đây. Đậu xe xong, cháu đi th□ng vào nhà quàn. Chúng tôi v□n ng□i yên trên xe chờ xe c□a ba mẹ cô cháu đ□n. Đúng mười một giờ, xe c□a cháu họ tôi, vợ ch□ng chị c□a cô bé, trờ tới. Chi□c c□a xe vừa m□, mẹ cô bé khụy xu□ng đ□t, ba c□a cô và chị c□a cô vội vàng bước ra kh□i xe, cùng nhau dìu bà vào nhà quàn. Khó khăn l□m, họ mới có th□ dìu

bà đ□n c□a vì bà nh□t quy□t ghì ra phía sau, không mu□n vào trong nhà quàn. Với những ti□ng khóc n□c đau thương và thê th□m bà nh□t định kéo trì cái thân hình □m y□u c□a bà, không đ□ vượt qua cái ranh giới c□a chi□c c□a m□ do người qu□n trị đang kìm giữ. Khá đau lòng, tôi m□ c□a xe, ào chạy v□ phía họ, ôm bà, khóc than với những lời an □i mà tôi không nhớ mình đã nói đi□u gì. Cu□i cùng, chúng tôi cũng đưa bà vào căn phòng, nơi có một s□ gh□ x□p ngay ng□n trước một chi□c quan tài đơn gi□n, n□p che kín ph□n bên dưới và ch□ đ□ lộ một n□a ph□n trên. Trong n□a ph□n trên □y là khuôn mặt c□a cô gái tr□ tr□ng nhợt và đôi tay ch□p ngay ng□n trên bụng. Hình □nh này khi□n bà mẹ khóc nức n□, gào thét r□t thương tâm. Những ti□ng khóc than xé lòng người và thân hình g□y guộc vật vã c□a bà khi□n chúng tôi đau lòng không kém. Sáu người chúng tôi, m□t đ□ hoe, nghẹn ngào quây quanh bà nhưng b□t lực, không bi□t t□ c□ ch□ hay dùng lời khuyên lơn an □i nào đ□ có th□ xoa dịu được n□i đau đớn trong lòng bà. Tôi gọi là “bà” vì vai v□ nhưng thực sự bà còn r□t tr□, ch□ kho□ng b□n mươi m□y tu□i.
Vài phút sau, một vị linh mục người da tr□ng với khuôn mặt nhân hậu, kho□ng th□t tu□n, bước vào. Với lời nói dịu dàng, ông giới thiệu v□ mình và sự vinh hạnh làm Phép Xác cho cô bé. Bà mẹ v□n là người trọng l□ nghĩa nên im bặt khi th□y sự hiện diện c□a vị linh mục, nhưng sau đó, bà nức n□ khóc b□t k□ những lời gi□ng đ□y ý nghĩa c□a vị linh mục ra sao. Tôi chú tâm từng lời nói c□a ông v□ sự tạm bợ c□a cuộc s□ng, v□ sự giang tay cứu r□i c□a Chúa, sự bình an c□a cô bé trên nước thiên đàng và c□ cơn mưa b□t chợt khá m□u nhiệm mà chúng tôi vừa chứng ki□n cách đó hai mươi phút. Những lời thuy□t phục c□a ông h□t sức tâm lý dành cho tâm h□n đ□y thương t□n c□a chúng tôi. Tuy nhiên, chúng không th□ nào bù đ□p sự đau kh□ tột cùng c□a người Mẹ m□t đứa con thân yêu.

Ngay khi l□ vừa xong, người đàn bà qu□n trị bước vào cho bi□t đã đ□n giờ đưa linh cữu vào phòng thiêu. Bà mẹ đau đớn nhào đ□n chi□c quan tài như mu□n níu kéo lại nó, c□ g□ng hy vọng đứa con mình được s□ng lại và mình có th□ ôm □p nó như xưa. Sức mạnh c□a cái nhào b□t th□n □y khi□n chi□c quan tài trượt

vào tận bức tường nên chồng bà phải kéo bà về lại ghế ngồi. Cô cháu dâu, trong trạng thái vô hồn, bước đến vị linh mục xin phép cho chúng tôi đặt những hoa trắng vào linh cữu của cô bé. Linh mục gật đầu rồi nhận vài chiếc hoa trắng đặt trên đầu cô bé. Chúng tôi lần lượt chia nhau những chiếc hoa trắng đặt xung quanh cô. Riêng tôi, khi đặt hoa vào bên cạnh cô bé xong, tôi đã đặt bàn tay mình trên đôi bàn tay của cô. Đôi bàn tay lạnh ngắt của cô làm tôi tưởng tượng sự lạnh buốt mà cô chịu đựng khi chìm trong nước sông. Tôi nghĩ phải chi mình có mặt trong lúc ấy để có thể nắm đôi bàn tay cô và kéo cô ra khỏi sức hút của Tử Thần. Có lẽ bất cứ người thân của cô hiện diện nơi đây cũng ao ước được làm điều tương tự như thế! Nhưng, có mấy ai có thể ngờ sự việc đã xảy ra như vậy cho dù mọi người, khi còn trẻ, đã từng nghĩ đến chuyện quyên sinh khi gặp những điều bất như ý hay tuyệt vọng.

Hình ảnh người Mẹ đau đớn bất lực khi mất đứa con khiến những người chứng kiến đau lòng khôn tả. Ngay cả những người làm trong khu Nhà Quàn cũng không thể che giấu được những khuôn mặt đầy căng thẳng và những đôi mắt chứa chan niềm đau khổ vô biên. Không gì đau khổ hơn chuyện không có phương cách nào để an ủi người đang trong tình trạng đau khổ tột cùng. Những tiếng gào thét đau thương của bà mẹ xé nát lòng của chúng tôi và tôi đã xin cáo từ ngay khi chiếc quan tài đẩy vào phòng thiêu. Tôi cảm thấy mình không còn đủ can đảm để chứng kiến thêm chuyện đau lòng. Vợ chồng tôi và con trai tôi lần lượt ôm ba mẹ cô bé chào từ biệt. Tôi không biết nói gì hơn ngoài những lời nghẹn ngào là chúng tôi rất thương ông bà và mong ông bà giữ gìn sức khỏe.

Trên đường về, tôi chợt nhớ ra là Ngày Từ Biệt hôm nay chỉ có vẹn vẹn bảy người của gia đình tôi và gia đình của cô bé. Phải chăng đây là ước muốn của cô xui khiến ba mẹ cô cho phép chúng tôi tiễn đưa cô lần cuối cùng. Dù sao, tôi cố gắng an ủi mình bằng cách xóa sạch những diễn biến mà tôi chứng kiến trong ngày. Sự đau đớn của người Mẹ làm tôi kinh hoàng, tưởng chừng như bà sẽ ngất lịm sau khi mọi việc kết thúc chứ không thể nào

chịu đựng thêm được nữa. Và khi tưởng tượng mình trong hoàn cảnh của bà, tôi cảm thấy tim mình đau thắt từng cơn.

Người Mỹ thường nói câu: “Hãy quên đi quá khứ buồn đau và tiếp tục cuộc sống bình thường với những người đang sống xung quanh mình!” Tôi cố gắng làm theo lời khuyên ấy bằng cách khuây khỏa qua những video hài hước. Thế nhưng, khi mở Ipad thì bài hát Broken Angel lại vang lên. Lần này thì bài hát được thêm vào bởi giọng ca nam đáp lại lời thống thiết khuẩn khoản của nữ ca sĩ:

You, you are the one
I miss you so much. Now that you’re gone
Don’t, don’t be afraid
I’ll be your side, leading the way

I wish that I could touch, touch you again
Feeling in love, don’t want it to end
Two, two worlds apart
Less in a dream, it’s breaking my heart

Những lời ca “I’ll be your side, leading the way” (Tôi sẽ bên cạnh em dẫn đường), “Two, two worlds apart. Less in a dream, it’s breaking my heart” (Hai thế giới cách xa. Dẫn tan trong giấc mơ làm tim tôi tan nát!)

Tôi tự hỏi: Hai thế giới biệt lập này là hai thế giới nào? Phải chăng là khoảng cách của hai người sau khi tình yêu tan vỡ hay khoảng cách của biệt ly của hai thế giới sống và chết. Có thể nào khoảng cách này xảy ra trong tích tắc, gây cho cảnh chia ly bất ngờ đến kinh hoàng.

Tôi không hiểu cô bé có hình dung được cảnh mẹ cô đau khổ trước khi quyết định hủy hại thân mình không. Tôi đoán cô đã phải đớn đau trong thế giới cô đơn với lý do nào đó. Có thể là cảm giác vô vọng và cô độc vì không ai có thể thấu hiểu nỗi lòng. Có thể là bất lực với sự kém cỏi và thua sút về mặt nào đó. Có thể là sự thua cuộc hay thất tình. Không ai biết lý do

vì sao cô hành động như vậy và có lẽ cũng không ai ngờ một cô gái tươi vui lại hành động một cách đường đột đ□i với sinh mạng c□a mình như vậy.
Bu□i t□i hôm □y, tôi không h□ chợp m□t. Su□t đêm tôi thao thức với bao nhiêu ý nghĩ xung đột trong đ□u. Càng nghĩ, tôi càng thương cô bé, mẹ cô bé và thương c□ những bậc làm cha mẹ và những đứa tr□ có tinh th□n y□u đu□i. Trên đ□t Mỹ, ph□n lớn cha mẹ ch□ dành thời giờ đ□ lo k□ sinh nhai, và chú tâm việc học c□a con h□u mong con có việc làm cho tương lai rực rỡ hơn mình. Sự bận rộn hàng ngày và mệt m□i sau những ngày làm việc khi□n cha mẹ không th□ g□n gũi con cái nhi□u đ□ có th□ chia s□ tâm tư tình c□m. Có nhi□u bậc phụ huynh không bi□t rằng có những đứa tr□, mà trong đó có c□ con mình, có tâm lý y□u đu□i, luôn mặc c□m vì b□n thân thua sút kém c□i, nên thường tr□m c□m, khép mình trong th□ giới đơn côi, cô độc, r□i hành động không cân nh□c, d□ thiệt thân. N□u không có sự giúp đỡ, an □i, hay động viên tinh th□n từ gia đình, các em này thường tựa vào bạn bè hay những thú vui không phù hợp. Đây không ph□i l□n đ□u tôi chứng ki□n c□nh này. Sự m□t mát đột ngột c□a con cái và tình trạng ân hận c□a những bậc cha mẹ từ những câu chuyện k□ c□a những người thân quen c□a tôi và sự chính m□t chứng ki□n từ thực t□ đã làm tôi đau đáu bu□n kh□. Nhưng r□i những người □y và tôi không bao giờ nh□c đ□n những v□n đ□ này trong lúc cùng âm th□m c□ quên đi.

Giờ đây, tôi b□ng nhớ lại thời gian hai mươi năm trước, lúc ba đứa con tôi trong lứa tu□i thanh thi□u niên. Hôm □y, sau khi dự trại Hướng Đạo trên núi cao, chúng tôi v□ nhà khá t□i. Đ□ kịp ăn u□ng, ngh□ ngơi cho ngày hôm sau chúng tôi không ai nói ai, c□ g□ng dọn dẹp đ□ đạc từ trại v□. Riêng tôi, vội vã làm thức ăn t□i r□i đem lên bàn ăn ngay. Khi đi ngang qua phòng khách th□y một chi□c ba lô bày bừa giữa nhà, tôi la ch□ nhân c□a nó. Lúc đó, có lẽ vì tôi bị áp lực với thời gian c□n kíp, nên tôi đã càu nhàu thêm v□ tính lè phè, không ý thức ph□i làm gì c□a một người đã từng đi Hướng Đạo. Ch□ng tôi và đứa con trai đ□u c□a tôi cùng hùa theo lời càu nhàu c□a tôi, la thằng bé. Tôi lại xu□ng b□p r□i lên phòng ăn đem thêm những món

cu□i. Khi ng□i vào bàn, tôi không th□y thằng bé vừa bị la, gọi nó ra ăn cơm thì ch□ng tôi b□o nó vừa ra kh□i nhà, không bi□t đi đâu r□i. Tôi th□ng th□t, nhớ lại những lời mình vừa càu nhàu. Linh tính chuyện gì không □n, tôi l□y chìa khóa xe r□i tuôn ra kh□i nhà ngay. Trời lúc này t□i đen. Ba con đường v□ng □ góc nhà chúng tôi heo h□t những ánh đèn đường bu□n bã. Không một người nào trên đường bộ hành và cũng không có chi□c xe nào qua lại trên những con đường nhựa. Tôi không bi□t tìm thằng bé hướng nào, r□ máy, tôi đạp ga trên những con đường thường đi làm theo quán tính. Đ□n một con đường hẹp t□i đen, tôi b□ng giật mình, hãm t□c độ vì một bóng người trong y phục t□i s□m đang đi giữa đường. B□m còi người □y cũng không chịu bước vào l□. Tôi chi□u đèn soi rõ, nhận ra người □y là con mình. Tôi dừng xe, b□m còi r□i kéo kính xe xu□ng, gọi tên nó. Thằng bé giật mình, dừng bước, đứng im nhưng không quay lại. Tôi gọi tên nó, b□o nó hãy lên xe. Nó quay lại nhìn xe tôi, ng□n ngừ một lúc r□t lâu r□i từ từ bước đ□n xe tôi. Đợi nó lên xe xong, tôi không nói gì, ch□ nó đi vòng vòng những con đường trong xóm. Xe chạy lòng vòng trên những con đường t□i và v□ng kho□ng hơn mười lăm phút mà chúng tôi không ai nói với ai lời nào. Khi tôi lái xe vòng v□ nhà, nó chợt nói với tôi:

“Con không hi□u sao tính con khác với mọi người trong nhà. Con mu□n c□ g□ng nhưng…”

Tôi đáp:
“Hóa ra ch□ vì sự khác biệt mà con mu□n từ b□ gia đình sao?”

Nó không đáp.

Tôi lại nói:

“Thực ra, trong nhà không ai gi□ng tính ai hoàn toàn c□ con à! Có người nhanh nhẹn trong việc gọn gàng ngăn n□p, có người thì chậm chạp. Nhưng khi chúng ta nh□c nh□ nhau không ph□i là chúng ta ghét nhau. Đó là cách chúng ta quan tâm đ□n nhau, giúp nhau ti□n bộ hơn. Có lẽ con thường nghe ba mẹ và anh la nên con bu□n. Nhưng, trong nhà đâu ph□i ch□ có m□i mình con bị

la. Các con làm gì không phải, đều bị ba mẹ la cả. Ba mẹ la là để uốn nắn các con chứ đâu phải là ghét các con? Hôm nay con bị ba người trong nhà la cùng một lúc vì cả bố, mẹ và anh con đều thấy như vậy nhưng con đừng bao giờ quên là gia đình mình đều thương con, và quan tâm đến con. Con nghĩ lại đi! Có phải tất cả ba mẹ anh em con đều thương con không?”

Nó ngồi im không đáp.
Tôi ngừng xe trước nhà rồi bảo:
“Thôi vào nhà ăn cơm với mẹ rồi ngủ, mai đi học.”

Nó líu ríu làm y lời khiến tôi vui mừng khôn tả. Tôi không ngờ khi dùng chữ thương yêu trong lúc đối thoại lại hữu hiệu như thế.

Giờ đây nghĩ lại, nếu lúc đó, tôi không chạy theo nó để xoa dịu sự tổn thương trong lòng nó, thì có thể tôi cũng bị lâm vào tình trạng khủng hoảng tinh thần như bà mẹ cô bé, không thể tránh khỏi.
Trong những ngày này, tôi muốn dùng những giòng chữ giải tỏa tâm lý nặng nề của mình qua các trang nhật ký. Nhưng khi biết sự khủng hoảng tinh thần của những người mẹ mất con đến nỗi không thể sống trong căn nhà có nhiều kỷ niệm của đứa con đã mất thì tôi lại muốn gởi thông điệp đến quý độc giả (các bậc phụ huynh và các em thanh thiếu niên) để tránh những tình trạng làm đau lòng nhau.

“Hãy ngay lập tức cứu các em trước khi các em ngã gục!” và “Xin hãy chia sẻ nỗi buồn của mình với cha mẹ với ghi nhớ: Cha mẹ lúc nào cũng thương yêu các con!”

Cung Thị Lan
Ngày 09.09.2024

Song: **Broken Angel**

You, you are the one

I miss you so much. Now that you’re gone
Don’t, don’t be afraid
I’ll be your side, leading the way

I’m so lonely broken angel.
I’m so lonely listen to my heart.
One and only broken angel.
Come and save me before I fall apart

I wish that I could touch, touch you again
Feeling in love, don’t want it to end
Two, two worlds apart
Less in a dream, it’s breaking my heart

Bài Hát: **Thiên Th□n Gãy cánh**

Em, em là người anh nhớ em vô cùng.
Nhưng bây giờ em đã đi xa
Đừng, đừng sợ hãi!
Anh sẽ bên cạnh em, d□n đường

Em thiên th□n gãy cánh cô đơn
Em đơn độc nghe theo trái tim mình
Ch□ là thiên th□n gãy cánh
Hãy đ□n và cứu em trước khi em gục ngã!”

Anh ước anh có th□ chạm em l□n nữa.
Đ□ c□m th□y yêu đương, không mu□n k□t thúc
Hai th□ giới cách xa
Tan d□n trong gi□c mơ làm tim anh tan nát

Cung Lan *chuy□n ngữ*
* *Nhà quàn = Nhà tang l□.*